

Verkondiging de Sint Jansbasiliek, 18/19 februari 2024 Eerste zondag van de Veertigdagentijd¹

Preken voor de geesten in de kerker.

Petrus vertelt ons in zijn eerste brief dat Jezus na de dood op het kruis is afgedaald in de kerker, in de onderwereld, zeg maar naar de in de ogen van de mensen hopeloze gevallen. Dat komt ons bekend voor. Wij bidden of zingen het elke zondag. “Hij is nedergedaald ter helle”, in de onderwereld. Ik vind dat zo’n prachtig geloofsartikel en vooral heel hoopvol. Het oosterse christendom heeft daarover indrukwekkende iconen voortgebracht. Jezus afgedaald in de diepte, de meest verlaten uithoeken van het mensenbestaan, daar zie je hem Adam, verdreven uit het paradijs, vegeterend in duisternis, de hand reiken en hem meevoeren naar het leven van de verrijzenis. Wat wil je nog meer aan het begin van de veertigdagentijd, zes weken voor Pasen? Jezus daalt af in de krochten van ons leven, ons falen, ons schuldgevoel. We kunnen niet zo diep zitten of gevallen zijn, of Hij neemt u en mij bij de hand, naar het leven, het licht van Pasen.

Petrus is in zijn brief, onze tweede lezing, meer specifiek. Wie treft Jezus, die Zelf door de hel van pijn en dood is gegaan, hier aan? De geesten van de mensen die in de dagen van Noach, die de ark bouwde, weerspanning waren geweest. Zij zagen Noach bouwen aan zijn ark, zijn schip, terwijl zij doorgingen met leven alsof er niets aan de hand was. Terwijl de zeespiegel steeg - om zo te zeggen- riepen zij: ‘maak je niet druk, er is niets aan de hand’. Wat toch wel verschrikkelijk is. Hoe kun je dat verantwoorden ten opzichte van de jongere generaties, die nog maar aan het begin staan. Het gaat hier om menselijke, om onze weerspanning versus Noach, die *wel*

---

¹ Genesis 9, 8-15; psalm 25; 1Petrus 3, 18-22; Marcus 1, 12-15

goed luisterde en om zich heen keek en zag dat het zo niet verder kon gaan. Hij bouwde een ark, hij bouwde aan de toekomst.

Latere christelijke schrijvers zagen in die ark een voorbode van de kerk. Vroeger waren er dominees die preekten: 'in de ark, in de kerk'. De kerk is een plek waar we proberen onze weerspanning te laten varen en tot inkeer, tot bekering komen; waar God is door zijn Zoon Jezus, die ons uit de krochten van onze kortzichtigheid, weerspanning, schuld, van onze zorgen, onze mislukkingen omhoogtrekt. Hij heeft immers de moeite genomen om voor ons te lijden en af te dalen in de duistere spelonken van ons bestaan. Zozeer heeft Hij ons de moeite waard gevonden. We moeten de moed niet verliezen en nooit denken dat alles vergeefs en mislukt is. Hij is op zoek naar u en mij en onze wereld om ons bij de hand te nemen.

Met die hoopvolle boodschap gaan wij vandaag onderweg naar Pasen. Jezus neemt ons mee naar de woestijn. In de bijbel is dat *the best place to be*. Daar kunnen we weer helemaal opnieuw beginnen. Alles is nog leeg en onbeschreven. Hij nodigt ons uit om ons hart te zoeken, ons binnenste en om daar God weer te vinden. Wij hebben de neiging om ons geluk *buiten* te zoeken, om steeds weer bevestiging, beloning, goedkeuring van anderen te zoeken. Elke stap die mensen zetten, elke feitje uit het leven, elke opinie, elke goedlachse foto moet meteen gepost worden in de hoop en verwachting medestanders te krijgen, complimenten, goedkeuring. De veertigdagentijd nodigt ons uit voor het tegenovergestelde. Het is de tijd van de weg naar binnen, naar God die ons zoekt in ons innerlijk, de tempel van ons innerlijk. Daar kan zijn stem klinken, die tot ons zegt: ook al ben je weerspanning, zoals die lui uit de tijd van Noach, ik vind het de moeite waard om je weer op te zoeken, bij de hand te nemen en omhoog te trekken naar het licht van een nieuwe dag, het licht van de morgen van Pasen. Amen.